

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Εν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ • • 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον δδ. Ἑρμοῦ—261

Ὁ αἰδίδιμος Λίβιγστον ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸν κινούμενος κατέλιπε τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπελθὼν περιέπλανᾷτο ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀφρικῇ ὅπως διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου καταστρέψῃ τὴν σωματεμπορίαν καὶ φέρῃ τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διάφοροι ἱεραποστολὰι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδρύθησαν, μία δὲ τούτων ἔχει ἱεραποστόλους εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς λίμνης Τανκονίκας. Ἐκτῆς ἀλληλογραφίας τῶν ἱεραποστόλων τούτων μαθάνομεν πολλὰ περίεργα περὶ ἡθῶν ἐθίμων καὶ θρησκείας τῶν ἀγρίων κατοίκων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐργάζονται. «Ἐχούσι, γράφει εἰς τούτων, τὴν ιδέαν τοῦ Θεοῦ, πιστεύουσιν εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν καὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνάγκην Μεσσίας. Οἱ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Λίμνης κατοικοῦντες οὔτε εἰκόνας οὔτε εἰδῶλα ἔχουσιν, ἐνῶ οἱ τῆς δυτικῆς παραλίας ἔχουσιν ἀμφότερα. Γλυπτὸν τι κατέχει τὴν πόλιν ἐκάστου χωρίου καὶ σχεδὸν ἐκάστης κατοικίας καὶ ιδίως τῆς κατοικίας τοῦ φυλάρχου. Τὰ εἰδῶλα ταῦτα παριστῶσι τοὺς προγόνους τῶν κατοίκων, πρεσβεύοντας ὑπὲρ αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Προσεύχονται δὲ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν καιρῷ θλίψεων ἢ ἐν ὁδοιπορίᾳ ἢ πολέμῳ. Πρεσβεύουσιν ὅτι ὑπάρχει μέγα πνεῦμα κατ' ἐξοχὴν κυρίαρχόν καλούμενον «Καλούμβα», ὅπερ τοποθετοῦσιν εἰς τὸ ἀχανές, ἐκεῖ δὲ πιστεύουσιν ὅτι καταφεύγουσιν αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον. Τὴν ψυχὴν ὑποδέχονται

στρατιαὶ πνευματικῶν σωμάτων καὶ φέρουσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Κυρίαρχου, ὅπως δῶ λόγον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πράξεων αὐτῆς, οὗτος δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς εὐλογεῖ, τοὺς δὲ πονηροὺς τιμωρεῖ. Εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς ἐπὶ γῆς καὶ νὰ συγκοινωνῶσι μετ' αὐτῶν δι' ἐνυπνίων Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἄνθρωποι οὐδόλως σχετισθέντες πρὸς τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς γῆς, ἄνθρωποι ἀπολίτευτοι, ἀμαθεῖς, βάρβαροι, ἄγριοι, ἔχουσι τὰς αὐτὰς προσδοκίας, τὰς αὐτὰς ἐλπίδας καὶ τὰς αὐτὰς πνευματικὰς ἀνάγκας οἷας καὶ οἱ πεπολιτισμένοι, ὅτι εἰ μᾶλλον ἀνυπτωγμένοι τῆς γῆς ἡσθάνθησαν ἤδη, εὐρίσκομεν ὅτι αἰσθάνονται οἱ ἔσχατοι τῆς γῆς. Ἐκ τούτου δὲ τρανῶς καταφαίνεται ὅτι ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ τέρμα ἐπίσης τὸ αὐτό. Τὴν ὁδὸν ἣν πορεύεται ὁ ἄνθρωπος ἐν σκότει καὶ ἀμηχανίᾳ ἐφώτισεν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ κατέστησεν αὐτὴν προσιτὴν διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ μόνη λύσις τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς δίδον ἡμῖν τὴν γνῶσιν τῆς παρουσίας καὶ μελλούσης καταστάσεως τῆς ψυχῆς διὸ καὶ λέγει ὁ ψαλμωδός: λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ λόγος σου καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους μου (ψαλμ. ριθ'. 105).

Τὸ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐκτυλισσόμενον δράμα δικαίαν ἐξήγειρε τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ εὐλόγους παρέσχεν ἀφορμὰς εἰς μελαγχολικὰς περὶ τῆς πατρίδος σκέψεις. Τὸ ἀποτρόπαιον ἐγκλημα—ἡ κατανόσφισις δημο-